

A szemét

„Hosszú, forró nyár” szól a rádióból a híres sláger. Találóan. A nyár aztán igazán nem hazudtolja meg magát. De lehet csak túlóra pénzre hajtanak az égbolti kazánfűtők. Munkájukat eddig százötven százalékosra teljesítik, hiszen a tisztí főorvos nem csak hőségriadót rendel el, de meg is hosszabbítja. Gyanítható, hogy lesz ez még így párszor ebben a szezonban. A szeptemberi beiskoláztatásra igencsak jól jön a pótlékpénz. Valószínű erre gyúrnak odafenn.

Egy hőgutaveszélyes délutánon egy édesapa kerékpározik hazafelé. Homlokán verejtékcseppek, háta mögött a gyermekülés féltett kincset rejt. A bájos gyermek egész úton duruzsol, csacsog. Úgy ontja magából a szavakat, akár felettük a bársonykék égen pulzáló arany gömblabda a hősugarakat. A tejfogas gyerekszáj mindent el akar mesélni, még mielőtt hazaérnének a délutáni rutin megkezdése előtt.

Ismeri az utat, hisz hónapok óta hűségesen róják. Nekik is van ám szép, nagy autójuk, de az szülei elmagyarázták, milyen remek móka biciklivel óvodába járni. Nem lesz olyan piszkos a levegő, szép lesz a környezet, a szellő is mily kellemesen simogatja a karjukat. Láthatnak közlről szép madarakat, kicsike bogarakat. Egymás szavába vágva sorolták a csöppségnek a temérdek érvet, amellyel magukat akarták meggyőzni, igazolni.

Szóval a kicsi fűrtös csak mondja és mondja:

– És képzeld, apa, ma környezetvédőt játszottunk egy kedves nénivel! Beszélgettünk az újrahasonulásról.

– Újrahasznosítás – segíti ki automatikusan az apa.

– Igen, arról. Hogy a kinőtt ruhákat, cipőket oda lehet adni másoknak. Mint, ahogy mi is odaadjuk Jucika néniének, igaz, apa? És hogy nem szabad az ételt kidobni, mert vannak kisgyerekek, akik éheznek. De mi Buksinak adjuk a megmaradt levest. Akkor mi rendesek vagyunk. És aztán régi dobozokból csináltunk kisvonalat. A Bence volt a mozdonyvezető. És képzeld, apa, aztán rajzoltunk. Óvó néni mondta, hogy a lap mindkét oldalát használjuk és lett két rajzunk. És mikor kirajzoltuk magunkat, akkor ugyanabból a papírból szép hajót hajtogathattunk. Csuda jó volt, mert az én hajóm süllyedt el legutoljára. Utána a hajózós vízben megmostuk a talpukat.

– Figyelj kicsim, már nem eszed meg a maradék nápolyit? – kérdezi az apja.

– Nem, apa, nem. És képzeld....

Miközben a gyerek tovább csipog a környezet, a bolygó fontosságáról, a fizikailag-lelkileg elfáradt apa a félbehagyott édességet farkaséhesen befalja. És ahogy a gyerekhang száll a szélben, úgy száll ki a férfi kezéből az üres, könnyű papír. Hanyagul, hányavetien. Nem szándékosan ejti el. A lázadó csokispapír önálló életet kelve csúszik ki az erőtlen kézrabságból. Az apa nem kap utána.

– Ez csak egy szemét. Mi baj lehet belőle? – gondolja felelőtlen könnyedséggel.

Problémákkal megtelt fejében már az otthoni teendők sokasága veszi az át uralmat a szemétkedő gondolattól.

Csakhogy mindenki más is így gondolkodott. Minden egyes másodpercben akadt valaki, aki legalább egy szemetet elhagyott, kiejtett a kezéből, kidobott az autójából. Ez pedig beláthatatlan, végzetes következményekhez vezetett. A szeméthegek maguk alá gyűrték a mezőket, az erdőket, az állatokat és legvégül bekebelezték az embereket is. A bolygó, amely

egykor jellegzetes kékeszöld színében büszkén pompázott a világűrben, hamar piszkosszürkévé változott.

Fél évszázaddal később a Földet egy felderítő, kutató űrhajó közelíti meg, amelynek fedélzetén a tudósok az univerzum élővilágát kutatják. A felső talajrétegből vételezett minta nem áll másból, csak növényekből és különböző korból származó különböző anyagú hulladékból. Hihetetlen felfedezésként egy csillogó tárgyban nyálmintákra bukkannak.

- Milyen állatfajé lehetnek? – tanakodnak, miközben fejlett rendszerük az egész világegyetemet magában hordozó adatbázisban az elemzést végzi.
- Csimpánz? Orángután? Sertés? – tippelik, amíg a sejtszintű beazonosítás folyik.
- Egyik sem. Ezek emberek.
- És most mit tegyünk? – néznek egymásra zavartan.

Ott lebeg a levegőben a kimondatlan kérdés. Ugyanazon gondolat pattog köztük el-vissza akár, a pingpong labda egy világbajnokságon. A szemek minduntalan a szeméttel elárasztott bolygóra tévednek, majd vissza a megvizsgált tárgyra.

Arra az édességes papírra, melyet egykoron egy bájos, naiv, tiszta szívű gyermek érintett. Arra az édességes papírra, melyet egy nemtörődöm felnőtt gondatlanul elhagyott.

Ugyanilyen csillogó tárgy hevert milliószámra mindenfele, ami milliányi földlakót engedett sejtetni.

Miután a Fajok Feltámasztásáért Felelős Bizottság elnöke áttanulmányozta a Föld nevű bolygó történetét, a kutatók vizsgálati eredményeit, a következő kérdést tette fel a Bizottság többi tagjának:

- Adhatunk-e nekik egy újabb esélyt?